

не му отбира. Пжкъ най-напрѣдъ отъ единъ писатель, въ всички свѣтъ ся иска слогъ, и всичко-то свойство на знаніе-то да си има свое-то имя. Писатель-тъ, то ся знае, че трѣбва да знае по-вече отъ колкото народъ-тъ, зачто той, когы зема еднѣ книгѣ въ ржкъ, иска да научи понѣтичко, сир. и знанія и имена на тези знанія. Отъ писателя когы е тѣй ся иска слогъ, а като ся рече слогъ неще ся рече думы благородны и разнородны съ цѣлость-тѣ на единъ языкъ; отъ писатель Българинъ да ся иска слогъ Българскы, а отъ мѣжъ, да ся иска порѣдъ. По нѣкъдѣ нѣкожъ думѣ ако и да ѣ неразбира простый-тъ, той единъ пѣтъ, ако е научилъ да чете, пыта и ся двойно ползова. Попытай нѣкого-си, какво ся ползова Българинъ-тъ, ако рече *отечество* а не *виліятъ*? Пытамъ и азъ, какво ся ползова, ако рече *виліятъ* а не *отечество*? Какво ся ползова Гръкъ-тъ, ако рече *агогыятисъ* а не *кыраджисъ*, *скышкосъ* а не *акторисъ*? Толкова ся ползова, когыто има нѣкой-си свое-то си, та не дири чюждо. Когы е за да си исчистимъ языка отъ чюжденство и отъ думы зарѣждялы, когы е да ся даде на Българина единъ языкъ по-разработенъ отъ колкото тогова, дѣто го е ималъ до сегы; когы е дума да ся съблѣче языкъ-тъ едны дрипы, то тогыва ны хващятъ като нѣкой въртоглави съжалявалны чюствованія за народа, и съ вършянія-та и относкы-ты си недаваме показы, токо